

Y fenyw Canaaneaidd

Ceisiodd y dorf gerrig Iesu oherwydd ei eiriau ac nid oherwydd y gwrthiau a gyflawnodd.

Y fenyw Canaaneaidd

“Rwyf wedi dangos i chi lawer o weithredoedd da gan fy Nhad; ar gyfer pa un o’r gweithiau hyn ydych chi’n fy nghario? Atebodd yr Iddewon a dweud wrtho, Nid ydym yn eich carregio am unrhyw waith da, ond am gabledd; oherwydd, a bod yn ddyn, rydych chi’n dod yn Dduw i chi’ch hun ”(Ioan 10:32 -33).

Tystiolaeth yr Ysgrythur

“A phan adawodd Iesu yno, aeth i rannau Tyrus a Sidon. Ac wele, gwaeddodd gwraig o wlad Canaaneaidd, a oedd wedi gadael yr amgylchoedd hynny, gan ddweud, “Arglwydd, Fab Dafydd, trugarha wrthyf, fod fy merch yn gythreulig druenus. Ond wnaeth e ddim ateb gair. A’i ddisgyblion, wrth ddod ato, erfyniodd arno, gan ddweud, Ffarwelio, sydd wedi bod yn gweiddi ar ein holau. Atebodd ac a ddywedodd, Anfonwyd fi yn unig at ddefaid coll tŷ Israel. Yna daeth hi a’i haddoli, gan ddweud, “Arglwydd, helpa fi! Ond atebodd a dweud: Nid yw’n dda cymryd bara’r plant a’i daflu at y cŵn bach. A dywedodd hi, Ydw, Arglwydd, ond mae’r cŵn hefyd yn bwyta o’r briwsion sy’n disgyn o fwrdd eu meistri. Yna atebodd Iesu a dweud wrthi, O fenyw, mawr yw eich ffydd! Gadewch iddo Gael ei wneud i chi fel y dymunwch. Ac o’r awr honno gwnaethpwyd ei merch yn dda” (Mth 15:21 -28).

Credwr tramor

Ar ôl gwaradwyddo’r Phariseaid am feddwl bod gwasanaethu Duw

gyfystyr â dilyn traddodiadau dynion (Marc 7: 24-30), aeth Iesu a'i ddisgyblion i diroedd Tyrus a Sidon.

Mae'r efengylydd Lucas yn ei gwneud hi'n glir bod Iesu, mewn tiroedd tramor, wedi mynd i mewn i dŷ ac nad oedd am iddyn nhw wybod ei fod yno, fodd bynnag, nid oedd yn bosibl cuddio. Dechreuodd gwraig o Wlad Groeg, Syro-Phoenician o waed, a oedd â merch yn meddu ar ysbryd aflan, ar ôl clywed am Iesu, erfyn arni i ddiarddel yr ysbryd a'i poenydiodd oddi wrth ei merch.

“I ddynes, yr oedd gan ei merch ysbryd aflan, wrth glywed amdano, aeth a thaflu ei hun at ei draed” (Mk 7:25).

Disgrifiodd yr efengylydd Matthew fod y ddynes wedi gadael y gymdogaeth a dechrau crio gan ddweud:

– Arglwydd, Fab Dafydd, trugarha wrthyf, fod fy merch yn gythreulig druenus! Ond, er gwaethaf y pledion, nid oedd yn ymddangos bod Iesu yn ei chlywed.

Yn wahanol i lawer o bobl eraill a glywodd am Iesu, datganodd y fenyw Canaaneaidd wirionedd unigryw:

– ‘Arglwydd, Fab Dafydd, trugarha wrthyf ...’.

Ni waeddodd y fenyw am consuriwr, dewiniaeth, iachawr, gweithiwr gwyrthiol, meddyg, ac ati, ond gwaeddodd hi am Fab Dafydd. Tra roedd plant Israel yn cwestiynu ai Mab Dafydd oedd Mab Crist mewn gwirionedd, Mab Duw, gwaeddodd y fenyw o Ganaan yn llawn sicrwydd: – ‘Arglwydd, Mab Dafydd...’, sicrwydd od o'i chymharu â dyfalu'r dorf “Rhyfeddodd yr holl dorf a dweud, ‘Onid Mab Dafydd yw hwn?’ (Mth 12:23).

Roedd Duw wedi addo yn yr ysgrythurau y byddai'r Meseia yn fab i Ddafydd, ac roedd pobl Israel yn edrych ymlaen at ei ddyfodiad. Roedd Duw wedi addo y byddai un o ddisgynyddion Dafydd, yn ôl y cnawd, yn adeiladu tŷ i Dduw a byddai teyrnas Israel yn cael ei sefydlu uwchlaw pob teyrnas (2 Sam. 7:13, 16). Fodd bynnag, gwnaeth yr un broffwydoliaeth yn glir mai

Mab Duw fyddai'r disgynydd hwn, oherwydd Duw ei hun fyddai ei Dad, a'r disgynydd ei Fab.

“Byddaf yn dad iddo, a bydd yn fab imi; ac os deuf i drosedd, byddaf yn ei gosbi â gwialen o ddynton, a chyda streipiau meibion □□dynion” (2 Sam 7:14).

Er iddi Gael ei geni yn nhŷ Dafydd, oherwydd bod Mair yn un o ddisgynyddion Dafydd, gwrthododd yr ysgrifenyddion a'r Phariseaid y Meseia. Er bod yr Ysgrythurau wedi ei gwneud yn glir iawn bod gan Dduw Fab, nid oeddent yn credu yng Nghrist ac yn gwrthod y posibilrwydd bod gan Dduw Fab “Pwy aeth i fyny i'r nefoedd a dod i lawr? Pwy gaeodd y gwyntoedd yn eich dyrnau? Pwy glymodd y dyfroedd â dillad? Pwy sefydlodd bob pen o'r ddaear. Beth yw Dy enw? A beth yw enw eich mab, os ydych chi'n ei wybod? ” (Pr 30: 3).

Yn wynebu cwestiwn Iesu:

“Sut maen nhw'n dweud bod Crist yn fab i Ddafydd?” (Lc 20:41), nid oedd ei gyhuddwyr yn gallu ateb pam y galwodd Dafydd ei fab yn Arglwydd yn broffwydol, os mater i'r plant yw anrhydeddu'r rhieni ac nid y rhieni i'r plant (Lc 20:44).

Fodd bynnag, beth yw'r fenyw dramor honno roedd clywed am Crist yn ddigon i ddod i'r casgliad bod Crist yn Fab Duw a alwodd Dafydd yn Arglwydd.

Nawr, er ei bod yn dramorwr, clywodd y ddynes am Crist, ac arweiniodd y wybodaeth a gyrhaeddodd hi i'r casgliad mai Crist oedd y Meseia addawedig, Hadau Dafydd

“Wele, mae'r dyddiau'n dod, medd yr ARGLWYDD, pan gyfodaf Gangen gyfiawn i Ddafydd; a, chan ei fod yn frenin, bydd yn teyrnasu ac yn gweithredu'n ddoeth, ac yn ymarfer barn a chyfiawnder yn y wlad” (Jer 23: 5).

Oherwydd gwaedd y fenyw, cythryblodd y disgyblion, a gofyn i

Grist ei hanfon i ffwrdd. Dyna pryd ymatebodd Iesu i'r disgyblion gan ddweud:

– Anfonwyd fi at ddefaid coll tŷ Israel yn unig.

Er gwaethaf ei fod mewn gwlad dramor, pwysleisiodd Iesu beth oedd ei genhadaeth “Daeth am ei ben ei hun, ac ni dderbyniodd ei eiddo ef” (Ioan 1:11); “Defaid coll fu FY mhobl i, mae eu bugeiliaid wedi eu gwneud yn anghywir, i'r mynyddoedd maen nhw wedi eu dargyfeirio; o fryn i fryn y gwnaethant gerdded, anghofiasant eu man gorffwys” (Jer 50: 6).

Wrth i bobl Israel anghofio am ‘le eu gorffwys’, anfonodd Duw eu Mab, a anwyd o ddynes, i'w cyhoeddi:

“Dewch ataf fi, bawb sy'n flinedig ac yn ormesol, a rhoddaf orffwys ichi” (Mth 11:28);

“Am ei Fab, a anwyd o ddisgynyddion Dafydd yn ôl y cnawd” (Rhuf. 1: 3).

Wrth wysio ei bobl yn dweud: – Dewch ataf fi, bawb sy'n flinedig ac yn ormesol, mae Iesu'n nodi ei hun fel cyflawniad yr hyn a broffwydwyd gan geg Jeremeia.

Gwrthododd pobl y Meseia ef, ond daeth gwraig Canaaneaidd at Iesu a'i addoli, gan ddweud:

– Arglwydd, helpa fi!

Mae'r efengylydd Matthew yn ei gwneud hi'n glir, oherwydd bod y ddynes wedi gofyn i Grist am help, ei bod yn ei addoli. Oherwydd iddo weiddi:

– Arglwydd, helpa fi! Cais y fenyw oedd addoli Mab Dafydd.

Ar ôl clywed am Iesu, credai'r ddynes mai Mab Dafydd ydoedd ac, ar yr un pryd, credai fod Crist yn Fab Duw, oherwydd iddi ei addoli yn gofyn am help. Mae'r efengylydd yn ei gwneud hi'n glir bod y weithred o ofyn i Grist roi'r rhodd iddo o ryddhau

ei ferch o'r drwg ofnadwy hwnnw, rhywbeth amhosibl i ddynion, yn gyfystyr ag addoli.

Mae'n debyg na chafodd addoliad y fenyw unrhyw effaith, fel y dywedodd Iesu: – 17-Nid yw'n dda cymryd bara'r plant a'i daflu at y cŵn bach. Roedd ymateb Crist i'r fenyw yn ategu ymateb Crist i'r disgyblion.

Mae cofnod yr efenglydd Marc yn rhoi union ystyr ymadrodd Crist:

“Bydded y plant yn gyntaf yn fodlon; oherwydd nid yw'n gyfleus mynd â bara'r plant a'i daflu at y cŵn bach” (Marc 7:27). Roedd Iesu'n pwysleisio bod ei genhadaeth yn gysylltiedig â thŷ Israel, a byddai rhoi sylw iddo yn debyg i weithred dyn teulu sy'n cymryd Bara oddi wrth ei blant ac yn ei roi i'r cŵn bach.

Mae ymateb y fenyw Canaaneaidd yn syndod, gan na weithredodd yn bleserus o'i chymharu â chŵn, ac mae'n ateb:

– Ie, Arglwydd, ond mae cŵn bach hefyd yn bwyta o'r briwsion sy'n disgyn o fwrdd eu meistri. Mae hi'n cadarnhau'r hyn a ddywedodd Iesu wrthi, fodd bynnag, yn pwysleisio nad oedd hi'n chwilio am fwyd i'w phlant, ond am y briwsion sy'n perthyn i'r cŵn bach.

I'r fenyw honno, roedd y briwsionyn o fwrdd Mab Dafydd yn ddigon i ddatrys ei phroblem. Dangosodd nad oedd hi'n bwriadu cymryd bara oddi wrth y plant a oedd â'r hawl i fod yn gyfranogwyr wrth y bwrdd, ond roedd y briwsionyn a ddisgynnodd o fwrdd Mab Dafydd yn ddigon.

Dyna pryd atebodd Iesu ef:

O fenyw, gwych yw eich ffydd! Gadewch iddo Gael ei wneud i chi fel y dymunwch. Ac o'r awr honno roedd merch y fenyw yn iach.

Mae'n bwysig nodi y mynychwyd y fenyw o wlad Canaaneaidd

oherwydd ei bod yn credu mai Crist oedd llysgennad Duw, Mab Dafydd, yr Arglwydd, ac nid oherwydd bod Iesu wedi'i symud gan gyflwr mam anobeithiol. Nid anobaith tad neu fam sy'n peri i Dduw ddod i gymorth dynion, dros Grist, wrth ddarllen yr Ysgrythurau yn y proffwyd Eseia, sy'n dweud

“Mae Ysbryd yr Arglwydd arnaf ...” meddai: “Heddiw cyflawnwyd yr Ysgrythur hon yn eich clustiau” (Luc 4:21), a'i gwneud yn glir mai ymddiriedaeth yn Nuw sy'n symud llaw Duw, oherwydd roedd gweddwon dirifedi. Anghenus yn Jerwsalem, fodd bynnag, anfonwyd Elias i gartref gweddw dramor. Oherwydd? Oherwydd bod y preswlydd hwnnw yn ninas Sarepta de Sidom yn cydnabod bod Elias yn broffwyd, ac er gwaethaf ei hangen, a oedd yn ymylu ar anobaith, dangosodd ei hyder yn Nuw trwy ufuddhau i air y proffwyd (Luc 4:25 -26).

Tystiolaeth yr Ysgrythur

Roedd gan lawer a ddilynodd Grist anghenion tebyg i anghenion y fenyw Canaaneaidd, fodd bynnag, roedd y fam honno'n sefyll Allan o'r dorf am gydnabod dau wirionedd hanfodol:

1. Fod Crist yn Fab Dafydd, a;
2. Mab Duw, yr Arglwydd.

Er i Grist gael ei anfon i ddefaid coll tŷ Israel, gan gyhoeddi'r efengyl a chyflawni llawer o wyrthiau, roedd plant Israel yn ystyried mai Iesu Grist oedd dim ond proffwyd arall “Rhai, Ioan Fedyddiwr; eraill, Elias; ac eraill, Jeremeia, neu un o'r proffwydi” (Mth 16:14).

Gan nad oedd plant Jacob yn cydnabod Iesu fel llysgennad Duw, mab dyn, anerchodd Crist ei ddisgyblion: – ‘A ti, pwy wyt ti'n dweud fy mod i?’. Dyna pryd y gwnaeth yr apostol Pedr y gyfaddefiad rhyfeddol (cyfaddef) mai Crist yw Mab y Duw byw.

Gan nad oedd yr Iddewon yn gallu gweld mai Crist oedd y Meseia

addawedig, er bod ganddyn nhw'r Ysgrythurau mewn llaw, gwir dystiolaeth Duw am ei Fab, fe gyfarwyddodd Iesu i'w ddisgyblion i beidio â datgan y gwirionedd hwn i unrhyw un.

“Yna gorchynnodd i'w ddisgyblion beidio â dweud wrth neb mai ef oedd Iesu Grist” (Mth 16:20).

Pam nad oedd Iesu eisiau i'r disgyblion ddatgan mai Ef oedd y Crist?

Oherwydd bod Iesu eisiau i ddynion gredu ynddo yn ôl yr Ysgrythurau, oherwydd nhw yw'r rhai a dystiodd amdano. Mae hyn oherwydd bod Iesu'n ei gwneud hi'n glir: na dderbyniodd dystiolaeth dynion, ac os tystiodd amdano'i hun ni fyddai ei dystiolaeth yn wir “Os tystiaf amdanaf fy hun, nid yw fy nhystiolaeth yn wir” (Ioan 5:31), a bod y dystiolaeth gan y Tad (o'r Ysgrythur) yn wir ac yn ddigonol²⁶ “Mae yna un arall sy'n tystio amdanaf, a gwn fod ei dystiolaeth ohonof yn wir” (Ioan 5:32).

Er ein bod yn deall bod Ioan Fedyddiwr wedi tystio am Grist, eto roedd ei dystiolaeth yn dystiolaeth o'r gwir “Fe anfonoch chi negeswyr at Ioan, a thystiodd i'r gwir” (Ioan 5:33), hynny yw, roedd popeth a ddywedodd y Bedyddiwr yn uniongyrchol gysylltiedig â'r Ysgrythurau, oherwydd dim ond gair Duw yw'r gwir (Ioan 17:17).

Nawr, nid oedd Iesu eisiau i'w ddisgyblion ddatgelu mai Ef oedd y Crist oherwydd nad yw'n derbyn tystiolaeth gan ddynion (Ioan 5:34), cyn iddo gael tystiolaeth fwy, tystiolaeth y Tad, a rhaid i bob dyn gredu yn y dystiolaeth bod Duw wedi'i gofnodi am ei Fab yn yr Ysgrythurau “Rydych chi'n chwilio'r Ysgrythurau, oherwydd rydych chi'n meddwl bod gennych chi fywyd tragwyddol ynddynt, ac maen nhw'n tystio amdanaf i” (Ioan 5:39).

Nid yw credu yn Nuw yn deillio o wyrthiau, cyn y dystiolaeth a gyhoeddodd y proffwydi am y gwir (Ioan 4:48). Nid yw dweud 'gwyrrthiau' yn dyst i'r gwir. Mae'r apostol Pedr yn ei gwneud

hi'n glir beth yw bod yn dyst:

"Ond erys gair yr ARGLWYDD am byth. A dyma'r gair a efengylaidd yn eich plith" (1 Pet. 1:25). Tystiolaeth yw siarad gair Duw, siarad yr hyn y mae'r Ysgrythurau'n ei ddweud, gan gyhoeddi i ddynion mai Crist yw Mab Duw.

Y dyddiau hyn mae pwyslais llawer ar bobl a gwyrthiau a gyflawnir ganddynt, ond mae'r Beibl yn ei gwneud yn glir nad oedd gweinidogaeth yr apostolion yn seiliedig ar wyrthiau, ond ei bod yn seiliedig ar y gair. Amlygodd araith gyntaf Pedr drigolion Jerwsalem i dystiolaeth yr Ysgrythur (Actau 2:14 -36). Hyd yn oed ar ôl i ddyn cloff wella wrth ddrws y deml, ceryddodd ei wrandawyr fel na fyddent yn rhyfeddu at yr arwydd gwyrthiol (Ac 3:12), ac yna esboniodd dystiolaeth yr Ysgrythur (Ac 3:13 -26) .

Pan ladrodd yr Iddewon Stephen, roedd fel Ioan Fedyddiwr, yn tystio am y gwir, hynny yw, gan esbonio'r dystiolaeth a roddodd Duw am ei Fab, gan gyhoeddi'r Ysgrythurau i'r dorf ddig (Ac 7:51-53).

Pe bai Stephen yn cyfrif arwyddion gwyrthiol, ni fyddai byth yn cael ei ladrata, oherwydd mae gwrthod dynion mewn perthynas â gair yr efengyl ac nid mewn perthynas ag arwyddion gwyrthiol (Ioan 6:60). Roedd y dorf eisiau carregio Iesu oherwydd ei eiriau, nid oherwydd y gwyrthiau a gyflawnodd.

"Dw i wedi dangos i chi lawer o weithredoedd da gan fy Nhad; ar gyfer pa un o'r gweithiau hyn ydych chi'n fy nghario? Atebodd yr Iddewon a dweud wrtho, Nid ydym yn eich carregio am unrhyw waith da, ond am gabledd; oherwydd, a bod yn ddyn, rydych chi'n dod yn Dduw i chi'ch hun" (Ioan 10:32 -33).

Gwelodd llawer y wyrth a gyflawnodd Crist i'r fenyw Canaaneaidd, fodd bynnag, nid oedd y dorf a'i dilynodd yn cyfaddef mai Iesu oedd Mab Dafydd fel y gwnaeth pan glywodd am y Gair tragwyddol, gair yr Arglwydd sy'n aros am byth.

Rhodddwyd pobl Israel i glywed yr Ysgrythurau, ond roeddent yn brin o'r fenyw Canaaneaidd a roddodd gredyd, a chlywodd am Fab Dafydd, a'i addoli.

Mae gwahaniaethol y fenyw yn gorwedd yn y ffaith iddi glywed a chredu, tra bod y dorf a ddilynodd Grist yn gweld y gwyrthiau (Mth 11:20 -22), yn archwilio'r ysgrythurau (Ioan 5:39) ac yn dod i'r casgliad ar gam mai dim ond Iesu oedd Iesu. Proffwyd. Gwrthodasant Grist fel na chawsant fywyd (Ioan 5:40).

Yn y fenyw Canaaneaidd ac yn y nifer o Genhedloedd a gredodd, cyflawnir cyhoeddiad Eseiā:

“Ceisiwyd fi gan y rhai na ofynnodd amdanaf, cefais fy nghael gan y rhai na cheisiodd fi; Dywedais wrth genedl na chafodd ei henwi ar fy ôl: Dyma fi. Dyma fi” (A yw 65: 1).

Nawr, rydyn ni'n gwybod hynny (daw ffydd trwy glywed,) a chlywed trwy air Duw, ac roedd yr hyn a glywodd y fenyw yn ddigon i'w gredu “Sut, felly, y byddan nhw'n galw arno nad ydyn nhw wedi credu ynddo? A sut y byddan nhw'n credu ynddo ef nad ydyn nhw wedi clywed amdano? a sut y clywant, os nad oes neb i bregethu? ” (Rhuf 10:14). Mae unrhyw un sy'n clywed ac yn credu wedi'i fendithio, oherwydd dywedodd Iesu ei hun: Dywedodd Iesu wrtho, “Oherwydd i chi fy ngweld i, Thomas, roeddech chi'n credu; gwyn eu byd y rhai nad ydyn nhw wedi gweld ac eto wedi credu ”(Ioan 20:29).

Fel y credai gwraig Canaaneaidd, gwelodd ogoniant Duw “Dywedodd Iesu wrtho, ‘Onid wyf wedi dweud wrthy ch y byddwch yn gweld gogoniant Duw os ydych yn credu?’ (Ioan 11:40), yn wahanol i bobl Israel a oedd yn disgwyl gweld y goruwchnaturiol fel y gallent gredu “Dywedon nhw wrtho, ‘Pa arwydd, felly, wyt ti'n gwneud inni ei weld a chredu ynot ti? Beth wyt ti'n gwneud? ”(Jo 6:30).

Nawr mae gogoniant Duw yn cael ei ddatgelu yn wyneb Crist, ac nid mewn gweithrediadau gwyrthiol “Oherwydd bod Duw, a ddywedodd fod goleuni yn tywynnu o dywyllwch, yn tywynnu yn

ein calonnau, er mwyn goleuo gwybodaeth gogoniant Duw, yn wyneb Iesu Grist" (2Co 4: 6). Yr hyn sy'n arbed yw disgleirdeb wyneb yr Arglwydd a guddiodd ei wyneb o Dy plant Israel "Ac arhosaf am yr ARGLWYDD, sy'n cuddio ei wyneb o dŷ Jacob, ac arhosaf amdano" (A yw 8:17; Ps 80: 3).

Mynychwyd y ddynes o Ganaan oherwydd ei bod yn credu, nid am iddi roi Iesu yn erbyn y wal, neu oherwydd iddi flacmelio gan ddweud: – Os na fyddwch yn fy nghlymu tystiolaeth o wyrthiau neu fod rhywun enwog wedi trosi. Ni fydd clywed bod rhywun wedi cyflawni gwyrth, neu ddarllen baner yn dweud ei fod wedi cyflawni gras yn gwneud i berson gyfaddef yn agored mai Crist yw Mab Dafydd!

Daw'r dystiolaeth sy'n cynhyrchu ffydd o'r Ysgrythurau, oherwydd tystiolaethau Crist ydyn nhw. Nid dweud bod artist wedi ei drosi, neu fod rhywun wedi gadael cyffuriau, puteindra, ac ati, yw'r gyfraith a'r dystiolaeth wedi'i selio ymhlith disgyblion Crist. Mae'r proffwyd Eseia yn glir:

"I'r gyfraith ac i'r dystiolaeth! Os nad ydyn nhw'n siarad yn ôl y gair hwn, mae hynny oherwydd nad oes goleuni ynddynt" (A yw 8:20).

Tystiolaeth yw nodnod yr eglwys, nid arwyddion gwyrthiol, oherwydd rhybuddiodd Crist Ei Hun y byddai gau broffwydi yn gweithio arwyddion, yn proffwydo ac yn bwrw Allan gythreuliaid (Mth 7:22). Y ffrwyth sy'n deillio o'r gwefusau, hynny yw, y dystiolaeth yw'r gwahaniaeth rhwng y gwir broffwyd a'r gau broffwyd, oherwydd bydd y ffug broffwyd yn cael ei guddio fel dafad, fel ei bod, trwy weithredoedd ac ymddangosiad, yn amhosibl eu hadnabod (Mth 7:15 -16).

'Pwy bynnag sy'n credu ynof fi yn ôl yr Ysgrythurau' yw'r cyflwr a sefydlwyd gan Grist fel bod goleuni mewn dynion "Pwy bynnag sy'n credu ynof fi, fel y dywed yr Ysgrythur, bydd afonydd dŵr byw yn llifo o'i groth" (Ioan 7:38), oherwydd geiriau Crist yw Ysbryd a bywyd (Ioan 6:63), had anllygredig,

a dim ond mae hedyn o'r fath yn egino bywyd newydd sy'n rhoi hawl i fywyd tragwyddol (1 Pet. 1:23).

Nid yw pwy bynnag sy'n credu yng Nghrist fel Mab Dafydd, yr Arglwydd, Mab y Duw byw, bellach yn dramorwr nac yn rhywun o'r tu allan. Ni fydd yn byw ar y briwsion sy'n disgyn o fwrdd ei feistr, ond mae wedi dod yn gyd-ddinesydd y saint. Daeth yn gyfranogwr yn rheulu Duw "Cyn gynted nad ydych chi bellach yn dramorwyr nac yn ddieithriaid, ond yn gyd-ddinasyddion gyda'r saint a rheulu Duw" (Eff 2:19).

Roedd pwy bynnag sy'n credu ym Mab Dafydd yn credu yn y disgynydd a addawyd i Abraham, felly mae'n cael ei fendithio fel y credadun Abraham, ac yn cymryd rhan yn yr holl fuddion a addawyd gan Dduw trwy ei broffwydi sanctaidd, oherwydd ysgrifennodd popeth a ysgrifennodd y proffwydi am y Mab. (Ioan 5:46 -47; Heb 1: 1-2).

Gall pwy bynnag sy'n credu wneud popeth yn Nuw, wrth iddo ddarllen:

"Pwy, trwy ffydd, a orchfygodd deyrnasoedd, ymarfer cyfiawnder, cyflawni addewidion, cau cegau llewod, diffodd cryfder tân, dianc o ymyl y cleddyf, o wendid y gwnaethant dynnu nerth, yn y frwydr yr oeddent yn ei chael yn anodd, rhoddasant fyddinoedd dieithriaid. Derbyniodd menywod eu meirw trwy atgyfodiad; arteithiwyd rhai, heb dderbyn eu gwaredigaeth, i gyflawni gwell atgyfodiad; Ac roedd eraill yn profi scorns a scourges, a hyd yn oed cadwyni a charchardai. Cawsant eu llabyddio, eu llifio, eu rhoi ar brawf, eu lladd gan y cleddyf; cerddon nhw wedi gwisgo mewn defaid a chroen geifr, yn ddiymadferth, yn gystuddiol ac yn cael eu cam-drin (roedd y byd yn annheilwng ohonyn nhw), yn crwydro trwy ddiffieithdiroedd, a mynyddoedd, a thrwy byllau ac ogofâu'r ddaear. Ac Ni chyrhaeddodd y rhain i gyd, ar ôl cael tystiolaeth trwy ffydd, yr addewid, Duw yn darparu rhywbeth gwell amdanom ni, na fyddent yn cael eu perffeithio hebom ni" (Heb 11:33 -40)